

Nr 330.

Av herrar **Thorell** och **Lundqvist**, om fastställande av viss tid för utsökande av fattigvårdssamhälles fordran hos annat fattigvårdssamhälle enligt fattigvårdslagen.

Den ordning, i vilken kommun skall utgiva ersättning till annan för fattigvård, som lämnats åt i den förra hemortsberättigad person, är ganska utförligt angiven i lagen om fattigvård den 14 juni 1918. När det gäller avgörandet om själva ersättningskyldigheten är gången av kravet tydligt angivet med bestämda dagar för anmaningen och för öppnande av process, och myndigheterna angiva i regel också bestämd tid för angivande av behöriga förklaringar eller svaromål. Den fattigvårdsstyrelse, som icke iakttagit de angivna fatalitetiderna, förlorar därmed kommuns rätt till gottgörelse. Målens vidlyftiga art kan visserligen fördröja deras snabba avgörande, men fattigvårdsstyrelserna kunna som regel icke i onödan uppehålla en tvists avgörande. Efter det att målet är avgjort, vare sig detta sker genom erkännande eller dom, inträder emellertid ett läge mellan kommunerna, som icke är reglerat genom fattigvårdslagen. Å ena sidan kan den fattigvårdsstyrelse, som har rätt till gottgörelse, utan påföljd en längre tid underlåta att återsöka sitt, medan å andra sidan den betalningsskyldiga styrelsen kan brista i fullgörandet av sin ersättningskyldighet. I senare fallet står det ju den fordringsägande kommunen öppet att begära exekutiv handräckning för tillvaratagande av sin rätt, om ingenting annat hjälper. Annorlunda ställer det sig, då den fordringsägande kommunen är den försumliga.

En fordran mellan kommuner på grund av fattigvård har ingen annan preskriptionstid än den allmänt gällande på tio år. En fattigvårdsstyrelse kan sålunda dröja med att uttaga gottgörelse för utgiven fattigvård, där erkännande eller dom föreligger, i det närmaste hela denna tid.

Det kan ju synas vara fordringsägarens ensak att själv avgöra, huru snart han vill utkräva sin fordran och någon förkortad preskriptionstid sålunda icke vara av behovet påkallad. Så är dock ingalunda fallet. Fordringsägaren, kommunen, representeras här av en förtroendeman eller tjänsteman, av vars punktlighet i fråga om uppdragets fullgörande kommunen i hög grad är beroende för bevakande och tillvaratagande av sina intressen. Om det finnes en bestämd, inom rimligt avstånd från processens avgörande liggande preskriptionstid, inom vilken gottgörelse skulle vara sökt, nödgades den verkställande att inom den närmast liggande tiden fullfölja ären-

det. En sådan begränsad tid är i fattigvårdslagen angiven för sökande av statsbidrag (61 §) och för landstingsbidrag (59 §).

Här torde icke alla de skäl behöva andragas, som tala för en sådan mera begränsad tid, inom vilken kommun skall av annan kommun utkräva sin lagakraftvunna fordran för utgiven fattigvård. Vi vilja blott erinra om, huru fullkomligt onödigt ett dylikt uppskjutande på längre tid av kravet i fråga är.

Den nuvarande ordningen med långt utsträckt tid för utkrävande av berörda ersättning lämnar alltför stort svängrum för fattigvårdsstyrelseordförande eller kassaförvaltare att genom försummelse eller avsiktliga manövrer göra sin kommun orätt. Det kan också vålla den betalningsskyldiga kommunen skada, då det för denna är förenat med de största svårigheter att kontrollera riktigheten av ett krav, som ligger flera år tillbaka i tiden. De understöddas försörjningsmöjligheter kunna också under tiden undergå stora förskjutningar.

En begränsning av den tid, inom vilken ett fattigvårdssamhälle kan av annat fattigvårdssamhälle återsöka sin lagakraftvunna fordran för utgiven fattigvård, synes kunna göras i överensstämmelse med vad som i 59 § fattigvårdslagen är stadgat för sökande av gottgörelse av landsting. Sådan gottgörelse skall sökas före utgången av året efter det, då kostnaderna av fattigvårdssamhället utgivits. En liknande bestämmelse synes böra kunna införas i 56 § fattigvårdslagen, dock med den skillnad, att tiden, inom vilken gottgörelse skall sökas, skall ansluta sig till den tidpunkt, då genom erkännande eller dom ersättningsskyldigheten blivit lagakraftvunnen.

Med hänvisning till vad sålunda anförts få vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring i lagen den 14 juni 1918 om fattigvård, att fattigvårdssamhälle, som äger laga kraftvunnen fordran på annat fattigvårdssamhälle för utgiven fattigvård, skall söka denna fordran före utgången av året efter det, då fordran blivit laga kraftvunnen, vid äventyr, om det försummas, att rätt till gottgörelse för den fordran skall anses förfallen, och anhålla vi vördsam, att utskottet formulerar lämplig lagtext.

Stockholm den 23 januari 1935.

E. Thorell.

R. Lundqvist,
Rotebro.